

ပုံစံလျှိုင်းဝေ

ဘယ်တော့မှမဝေးချင်
ဝတ္ထုသစ်

ပန်းချီ၊ သိန်းရွှေ ဩဌာ

အခန်း (၁)

"ဘာကိုငေးနေတာလဲ မြတ်နိုး"

ချောင်းသာကမ်းခြေရှိ ဘန်ဂလိုတစ်ခုရဲ့ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်ပြီး အပြင်ကမ်းခြေရဲ့ လှပမှုကို မြတ်နိုးကင်းကြည့်နေသည်။ ကြည်နူးစိတ်ချမ်းသာမှုအရိပ်များ သူမရဲ့ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေသည်။

သူမရဲ့ နောက်ကျောခန်းထဲမှာ ရှိနေသော ဒေါ်ဆွေဆွေက လှမ်းမေးသည်။ ။ ဖခင်ဦးလှမျိုးရဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ဒေါ်ဆွေဆွေက မြတ်နိုးကို ချစ်ရှာပါသည်။ ။ ခေတ်မီသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပီသပြီး မိထွေးနှင့် လင်ပါသမီးတို့ နားလည်မှုရှိကြသည်။ ။

"လှပတဲ့ ကမ်းခြေအလှကို မြတ်နိုးခံစားနေတာပါ မေဆွေ၊ ဖေဖေက မြတ်နိုးတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒီကို လာပြီးအနားယူခိုင်းတာကိုလဲ တွေးပြီး ကျေးဇူးတင်နေတာပါ"

"အင်းလေ သူပါလိုက်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာ ကို မလိုက်လာဘူး"

"ဖေဖေက သူ့စာအုပ်ဆိုင်ကို ပိတ်ထားခဲ့ရမှာ မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဆိုင်မှာ မြတ်နိုးနဲ့ ဖေဖေ တစ်ယောက်ယောက်ရှိမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ "

"ဟုတ်တော့လဲဟုတ်တာပဲ"

"နောက်နှစ်ကျရင် မေဆွေနဲ့ ဖေဖေတို့ နှစ်ယောက် လာကြပေါ့၊ မြ

တ်နိုးတစ်လှည့် အိမ်စောင့်မယ်လေ "

"မြတ်နိုးအဖေကို စည်းရုံးကြည့်ရမှာ ပေါ့၊ သူက ဆိုင်ကနေတစ်ဖဝါး
ခွာချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

စကားပြောနေရင်းကနေ မြတ်နိုးရဲ့ မျက်နှာလေးက
အနည်းငယ်ညှိုးကျသွားသည်။ ။

"မြန်နိုးတို့ ပြန်ရင် ကစ်ကစ်လေး လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ပဲနော် မေဆွေ "

"အေးကွယ်၊ ချောင်းသာကိုထွက်လာတာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မောင်
မျိုးဆွေတို့ သားအဖနဲ့ လာဆုံရတယ် "

"ကစ်ကစ်လေးကို သနားတယ်၊ အမေမရှိတဲ့ အတွက် မြတ်နိုးသူ့ကို
ပိုသနားမိတယ် "

"အင်းလေ၊ အဖေနဲ့ နေရတော့ အဖေဆိုတာမျိုးက အမေလောက်
မပြုစုတတ်ဘူးပေါ့ "

"ကစ်ကစ်လေး မနှစ်က ကျောင်းမနေရဘူးတဲ့ ၊ ဒီနှစ်ကျောင်းပြန်ဖွ
င့်ရင် ကိုမိုးဆွေက ကစ်ကစ်ကို ကျောင်းထားဖို့ ကောင်းတယ် "

"အေးပေါ့၊ ကလေးရဲ့ ပညာရေးကို သူ ဦးစားပေးသင့်တယ် "

"ကိုမိုးဆွေက သူ့သမီးလေးကို ချစ်ရှာပါတယ် မေဆွေရယ်၊ ဒါပေမဲ့
မြတ်နိုးထင်ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ ပန်းချီအလုပ်က ပိုပြီးများ သူ့ရဲ့ စိတ်ဝင်စား
မှုကို နေရာယူထားသလားလို့ "

"တစ်နေ့မှာ သိပ်ကိုအောင်မြင်ကျော်ကြားရမယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်က
သူ့မှာ အပြည့်ရှိနေတာပဲ "

ဒေါ်ဆွေဆွေနှင့် မြတ်နိုးက မိုးဆွေတို့ သားအဖအကြောင်းကို ဆွေး

နွေးပြောနေကြသည်။ ။

"မေဆွေက ကိုမိုးဆွေနဲ့ သိတာကြာပြီလားဟင်"

"အင်း သူတို့ အိမ်ထောင်ကျခါစက သိခဲ့တာလေ။ အိမ်ထောင်ကျပြီး မေဆွေတို့ ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာကြတာ၊ ကစ်ကစ်လေးမွေးပြီး မေဆွေက မြတ်နိုးဖေဖေနဲ့ အကြောင်းပါတော့ သူတို့ ရပ်ကွက်က ထွက်ခဲ့တာပဲ"

"ဒီချောင်းသာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံမှ သူ့မိန်းမဆုံးတာကို သိရတာကွယ်"

"ကိုမိုးဆွေက ဒီမှာ ရောက်နေတာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီတဲ့ ၊ အောင်မြင်မှုကို ရအောင်ကြိုးစားနေတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပဲနော်"

"ကြိုးစားနေတာကြာပြီ ခုထက်ထိမအောင်မြင်သေးဘူး"

"သူ့လက်ရာက မဆိုးပါဘူး မေဆွေရယ်၊ တစ်နေ့တော့အောင်မြင်မှာ ပါ"

"အဲဒီတစ်နေ့မရောက်ခင် ကလေးက အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲနဲ့ ကွယ်"

ချောင်းသာမှာ နေသော ဆယ်ရက်အတောအတွင်းမှာ မြတ်နိုးနှင့်ကစ်ကစ် သိပ်ကို ရင်းနှီးခင်မင် သွားကြသည် ။ ကစ်ကစ်ရဲ့ ပညာရေးနှင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် မြတ်နိုးက သိပ်ကို ပူပန်မိသည် ။

"ကဲ . . . သူများ အကြောင်းတွေ ပြောနေလို့ ဗိုက်ဝမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ထမင်းသွားစားကြစို့ မြတ်နိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ မေဆွေ"

အခန်း (၂)

မနက်မိုးလင်းသည် နှင့် မြတ်နိုးက နံနက်စာစားပြီး ကမ်းခြေသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်သည်။ ။

"ကမ်းခြေကိုသွားမှာ မစောလွန်းဘူးလား မြတ်နိုးရဲ့ "

"မကြာခင် ကမ်းခြေက ခွာရတော့မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် နေရတဲ့ အချိန်ကလေးကို အပြည့်အဝ သုံးနေတာပါ"

"ဒီနေ့ရော ကပ်ကပ်နဲ့ ဘာအစီအစဉ်တွေရှိလဲ"

"မနက်ရေကူးမယ်၊ ပြီးတော့ လျှောက်လည်မယ် . . . ခရကောက်မယ်"

"ထမင်းစားချိန်တော့ပြန်လာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မေဆွေရော ဘေးက ဘန်ဂလိုက အဖော်တွေနဲ့ စကားပြောနေမှာ မဟုတ်လား"

"အင်း"

"တော်သေးတယ်၊ မေဆွေက အဖော်ရသွားလို့ နို့မို့ဆို ပျင်းနေမှာ နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ က မေဆွေတို့ နဲ့ အတူ ပြန်မလားမသိဘူး"

"မမမြတ်နိုးရေ"

"ဟော . . . မြတ်နိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း လာပြီဟေ့"

အသံနှင့်အတူ အနားသို့ရောက်လာသော ကစ်ကစ်လေးကို ဒေါ်ဆွေဆွေက ပြုံးရယ်ပြီး ပြောသည်။ ။ မြတ်နိုးရဲ့ ခါးကို ကစ်ကစ်က လှမ်းဖက်သည်။ ။ မြတ်နိုးက ကစ်ကစ်ရဲ့ ဆံပင်လေး တွေကို ပွတ်သပ်နေသည်။ ။

"လာလေ သွားကြမယ် မမမြတ်နိုး"

"အေးသွားကြတာပေါ့"

ရေကူးဝတ်စုံပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်သော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လှမ်းခြုံလိုက်သည်။ ။ မြတ်နိုးနှင့်ကစ်ကစ် တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦးဆွဲပြီး ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြေးခဲ့ကြသည်။ ။

ရေထဲတွင် ကူးခတ်ဆော့ကစားနေကြသည်။ ။ ကစားလို့ ဝမှ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ။ ကမ်းခြေတွင် အမောဖြေထိုင်နေရင်းက ကစ်ကစ်က မြတ်နိုးကို ခပ်ငေးငေးလေးကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။

"မမမြတ်နိုးတို့ ပြန်ဖို့ နီး လာပြီနော်"

"အင်း"

"မမတို့ ပြန်ရင် ကစ်ကစ်တော့ လွမ်းပြီးကျန်ရစ်ခဲ့မှာ "

မျက်ရည်လေးဝဲဝဲနှင့် ဖြစ်နေသော ကစ်ကစ်ကို ကြည့်ပြီး မြတ်နိုး စိတ်မကောင်းပါ။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်မသိ။ အချိန် ကာလာ တိုတိုလေးအတွင်းမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးနေကြသည်။ ။

"ရန်ကုန်ကို ကစ်ကစ် ဘယ်တော့ပြန်ရမလဲမသိဘူး"

"ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင် ကစ်ကစ် ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ကောင်းတယ်"

"တက်ချင်တာပေါ့ မမမြတ်နိုးရယ်"

အသက်ရှစ်နှစ်သာရှိသေးသော ကလေးကို မြတ်နိုးသနားကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်။ ။

"ကျောင်းပြန်တက်ချင်တယ်လို့ ကစ်ကစ်ရဲ့ ဖေဖေကို ပူဆာပါလား"

"ပူဆာပါတယ် ဖေဖေက ဒီနှစ်ကျောင်းထားပေးမယ် ပြောတာပဲ"

"ဒါဆို ရန်ကုန်ပြန်မှာ လား"

"ဟင့်အင်း ချောင်းသာမှာ ပဲ ထားပေးမှာ တဲ့ "

ကစ်ကစ်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ကလေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းကို တွေ့ရသည်။ ။

"ကစ်ကစ်က ရန်ကုန်ကို လွမ်းနေတာလား"

"ဟုတ်တယ် . . . ဘွားလေးနုကို သတိရတယ်"

"ဒါဆို ဖေဖေကိုပြောပါလား ရန်ကုန်ပြန်ချင်တယ်လို့ "

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း"

ကစ်ကစ်ရဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်ဝယ် ထိတ်လန့်စိုးရွံ့မှုကို မြတ်နိုးက တွေ့လိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကစ်ကစ်"

"ဖေဖေက ရန်ကုန်က စိတ်ဆိုးပြီးထွက်လာခဲ့တာ၊ သူတို့ က ဖေဖေ စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ကြ တယ်။ အဲဒီကို ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ ပြန်သွားမှ မဟုတ်ဘူး "

"သူတို့ က ဘယ်လိုစိတ်ညစ်အောင်လုပ်ကြတာလဲ"

"ကစ်ကစ်မသိပါဘူး မမမြတ်နိုးရယ်၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သူတို့ တွေ
အော်ကြ ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ အသံကို ကြားရတာပဲ"

"ဪ"

"နောက်တစ်နေ့မှာ မနက်အစောကြီး ဖေဖေနဲ့ ကစ်ကစ် အိမ်က တိ
တိတိတ်ကလေး ခိုးထွက်ခဲ့ကြတာလေ"

"ဟုတ်လား"

ချောင်းသာကမပြန်ခင် မိုးဆွေနှင့် အေးအေးဆေးဆေး
ကစ်ကစ်အကြောင်းကို ဆွေးနွေးအကြံပေးဖို့ မြတ်နိုးက စိတ်ကူးထားသ
ည် ။

"ကဲ . . .ကစ်ကစ်အမောပြေပြီ ဘာလုပ်ဦးမလဲ"

"ဖေဖေဆီကို သွားကြမယ်လေ"

"ကဲ . . . ဒါဆို သွားစို့"

"မမမြတ်နိုးက ရေကူးဝတ်စုံကို မလဲတော့ဘူးလား"

"လဲဦးမှာ ပေါ့ ကစ်ကစ်လဲ အဝတ်အစားအပိုပါတယ် မဟုတ်လား
လဲလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မြတ်နိုးနှင့်ကစ်ကစ် ဘန်ဂလိုသို့ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲကြသည် ။
ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲပြီး ကစ်ကစ်ရဲ့ ဖခင်ရှိရာတဲလေးဆီ
သို့ လှမ်းခဲ့ကြသည် ။

သပ်ရပ်စွာဆောက်ထားသော တဲအတွင်းသို့ မြတ်နိုးက ဝင်သည် ။ ပ
န်းချီဆွဲနေသော မိုးဆွေကို တွေ့ရသည် ။

"ဖေဖေကြီး"

ကစ်ကစ်က ဖခင်ကို ပြေးပြီးဖက်သည် ။ လက်ထဲကစုတ်တံကို ချပြီး သမီးကိုဖက်၍ နွေးထွေးစွာကြိုသည် ။ ဆံပင်တွေက ဖရိုဖရဲနှင့် အဝတ် အစား မသပ်မရပ်ရှိနေသော မိုးဆွေကို မြတ်နိုးက ပြုံးပြနှုတ်ဆက်နေ သည် ။

"မြတ်နိုးတို့ လာလို့ ပန်းချီဆွဲနေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီ လား ကိုမိုးဆွေ"

"မဖြစ်ပါဘူး မြတ်နိုး၊ ထိုင်လေ"

အနီးရှိ ထန်းလက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်မှာ မြတ်နိုးက ထိုင်သည် ။ မိုးဆွေဆွဲနေ သော ပန်းချီကားချပ်ဆီသို့ အကြည့်က ရောက်သွားသည် ။

"ဘာပုံဆွဲနေတာလဲ"

"ဆွဲရတာ ထိထိမိမိ မရှိဘူး မြတ်နိုးရယ်၊ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို လက်ကထိအောင် သရုပ်ဖော်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေတာ"

ကမ်းခြေရဲ့ အလှအပ နံနက်ဆည်းဆာရဲ့ ပန်းချီကားချပ်တစ်ခုကို မြတ်နိုးတွေ့နေရပါသည် ။

"ဆွဲထားတာ ကောင်းသားပဲ"

"အသက်မဝင်ဘူး မြတ်နိုးရဲ့ ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံစံမဝင်ဘူး၊ ထိရှမှုမရှိတာကို မကျေနပ်ဖြစ်နေတာ"

"ကဲဒါဆို စိတ်ကိုလျော့ပြီး ခဏအနားပေးလိုက်ပါလား၊ ထမင်းမစား

ရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ သွားစားကြရအောင်လေ"

"မနက်စာ ချက်ထားပါတယ်"

"ဟုတ်လား ဘာဟင်းလဲ"

"ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါးကြော်ရယ်၊ ဟင်းရွက်ကြော်ရယ် ပါ၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက်တဲက အဒေါ် လာပို့ထားတဲ့ ငါးပိရည်နဲ့ တို့ စရာအစုံရှိတယ်"

"မဆိုးပါဘူး၊ မြိန်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ထမင်းဝိုင်းပါပဲ"

"ကိုယ်တို့ ရဲ့ ဆင်းရဲသားဟင်းကို စားနိုင်မယ်ဆိုရင် မြတ်နိုးကို ထမင်းစားဖိတ်ပါတယ်"

"တကယ်လား တော်ကြာ မြတ်နိုးစားလိုက်လို့ ညစာမရှိဘဲ နေဦးမယ်"

"ရှိပါတယ် မြတ်နိုးရယ် စားပါ"

"ဟုတ်တယ် ဒီမှာ စားပါ မမမြတ်နိုး"

"ကောင်းပြီ စားမယ်"

ဝါးအုပ်ဆောင်းကို မိုဆွေက ဖယ်ရှားပြီး ထမင်းပွဲပြင်သည် ။
ဟောင်းနွမ်းနေသော ထမင်းစားဝိုင်းမှာ မြတ်နိုးက ဝင်ထိုင်သည် ။

"မမမြတ်နိုး အားမနာနဲ့ စားနော်"

ကစ်စက်ရဲ့ ခေါင်းကိုပွတ်ပြီး မြတ်နိုးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရယ်သည် ။
ဖြူစင်သော မြတ်နိုးရဲ့ မျက်နှာကို မိုးဆွေက တစ်ချက်ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွားသည် ။

"မြတ်နိုးနဲ့ ကစ်ကစ်ဟာ အပြစ်ကင်းစင်တာချင်း သိပ်ကိုတူတယ်"

"ကိုမိုးဆွေဆိုလိုတာ မြတ်နိုးက ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်တယ်၊ မြတ်နိုးက ဖြူစင်တယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ မြတ်နိုးကို ခင်တယ်"

"မြတ်နိုးကလဲ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်လို ခင်ပါတယ်"

တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦး ပြုံးရယ်စွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကစ်ကစ်က တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

"ကစ်ကစ်က ခင်တာထက်ပိုငေးတယ်၊ ချစ်တာသိလား"

"မမကလဲ ကစ်ကစ်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်"

"ချစ်ရင် ကစ်ကစ်ရဲ့ ဟင်းတွေကိုပါစား"

ကစ်ကစ်က နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဝကစ်ကစ်လေးဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ လက်ဝဲတုတ် တုတ်လေးဖြင့် မြတ်နိုးရဲ့ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ထည့်ပေးသည်။

ထမင်းစားပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နေကာ မြတ်နိုးက ပြန်ရန်ပြင်သည်။

"သိပ်မြိန်တဲ့ ထမင်းတစ်နှပ်အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမိုးဆွေ"

"ထမင်းစားမြိန်တယ်ဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြတ်နိုး"

"မြတ်နိုးပြန်မယ်နော်"

"ကောင်းပါပြီ"

"မပြန်ခင် ကိုမိုးဆွေတို့ သားအဖကို ထမင်းကျွေးချင်တယ်၊ ဒီညစာ

မြတ်နိုးတို့ ဘန်ဂလိုဆီ လာခဲ့ပါလား"

"နေပါစေ မြတ်နိုး"

"မြတ်နိုး စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ၊ လာခဲ့ပါကိုမိုးဆွေ"

"ဟုတ်သားပဲ ဖေကြီးရယ်၊ သွားကြရအောင်နော်"

"သမီးက ဖေကြီးချက်ကျွေးတဲ့ ဟင်းတွေကို မစားချင်တော့ဘူးလား၊
မုန်းသွားပြီလား"

ညှိုးကျသွားသော ဖခင်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကစ်ကစ်က လက်က
လေးကာကာ ပျာပျာသလဲ ငြင်းချက်ထုတ်သည် ။

"မမုန်းပါဘူး ဖေကြီးရဲ့ ၊ မမမြတ်နိုးတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့
ပါ"

"တွေ့လားကိုမိုးဆွေ၊ ကစ်ကစ်က ရှင့်ထက် မြတ်နိုးကို ပိုခင်တယ်"

"ကဲပါဗျာ စကားနာမထိုးပါနဲ့ ၊ ဘယ်အချိန်လာရမှာ လဲ"

"ခြောက်နာရီ"

"ကောင်းပါပြီ၊ လာခဲ့ပါ့မယ်"

မိုးဆွေတို့ သားအဖကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြတ်နိုးပြန်လာခဲ့သည် ။ ဖခင်
အပေါ် အရွယ်နှင့်မလိုက် သိတတ်လွန်းသော ကစ်ကစ်ကို သနားနေသ
ည် ။
